

נהורא

אור העבודה הפנימית בדרך הבעש"ט הק'

חג הסוכות תשפ"ז גליון רצג	כל האזרה - אהיה זורה תנו רבנן מעשה	להיות מוכן לחיות במצב עראי שערי השפעה	אז תתענג על ה' דבר הבעל שם טוב	שיחה מיוחדת לחג הסוכות מכ"ק מרן אדמו"ר מקאסוב זי"ע
--	---	--	---	---

הוקם לעי"נ הגה"צ רבי משה ב"ר יוסף זצ"ל אב"ד טורדא

נהורא מעליא!

דבר המערכת

תפסיק לחפש - התחבר!

רובינו שותפים לבעיה הזאת - אך כמובן לא מודים בה!

היא קיימת בתוכנו בכל השנה כולה - אך בחג הסוכות היא מתעצמת!

הרגע הזה שאתה נכנס לשמחת בית השואבה, אתה רואה את כולם רוקדים ומפזזים - ואתה מתחיל להרגיש תחושת ריחוק ודחייה.

אתה מנסה להצטרף למעגל, וליכך בל עמך. אתה מנסה להתבונן במחשבה כזאת או במחשבה אחרת, ושום דבר לא מחבר אתך.

ואדרבא, אתה רק מרגיש איך ממחשבה למחשבה, אתה רק מתרחק מהמעגלים וכמובן גם מהשמחה.

ואם אין לך את זה ב'שמחת בית השואבה', יש לך את זה בעת נטילת הד' מינים, או בעת האכילה או השינה בסוכה - אתה מרגיש לא מחובר למה שקורה.

אתה כל כך רוצה להתחבר - ולא הולך לך! אתה כל כך רוצה להרגיש קרוב - ואתה רק מתרחק!

העצה, לך טמונה בעצם מצוות סוכה.

שעיקר המצווה - אומרים לנו רבותינו - היא, להיכנס אל תוך הסוכה 'מיט די שטייוול' - מה זה אומר?

שאתה נכנס לתוך המציאות - שהיא הסוכה, איך שאתה.

כן, רק אחרי שאתה כבר בפנים, אתה מתחיל להתחבר עם הד' מינים - ומכניס את האור לתוך תוכך.

כי ככה עובד הבריאה.

האורות - הרגשות - המחשבות - מגיעים ונשפעים רק אחרי שאתה מתחבר לצינור דרכם הם יורדים.

והצינור דרכם יורד השפע - הוא המציאות.

לכן, כשאתה נכנס לשמחת בית השואבה - קודם כל תתחיל לרקוד, אחר כך תתחיל לחשוב על מה אתה רוקד.

ואותו הדבר בכל השנה: כשאתה מחפש את עצמך - את תפקידך - את שליחותך, קודם כל תפסיק לחפש!

אלא - תתחבר למציאות בה ה' שם אותך! כך תחפש מה תפקידך כאן, ומה שליחותי במקום הזה בו שם אותי ה'.

משתחיה כן - תזכה באמת לחיות ב'צילא דמהימנותא' בכל השנה, לא רק בחג הסוכות.

א פרייליכ'ן יום-טוב און א לעכטיגע יאר דיידכם: ישעיה יצחק פרידמאן

"בצילא דמהימנותא"!

הסוכה היא סולם להכנס דרכה אל הסוכה העליונה שמעל הטבע

מתעלים לישב תחת **צילא דמהימנותא** עילאה, כשאנו מוקפים רק תחת צל השכינה בלי שום רצון אחר.

כי 'יצפני בסוכה' - שם אנו מוגנים בצל כנפי השכינה, חבוקים בין זרועותיו של הקב"ה, סמוכים ובטוחים בו, בסוד הכתוב (ישעיה ד, ו) "סוכה תהיה לצל יומם מחבר ולמחסה ולמסתור מזרם וממטר".

בתוך הסוכה מאיר אור האמונה - **צילא דמהימנותא**, והסכך המקיף מעל הראש הוא בחינת אמונה פשוטה שלמעלה מההשגה, ועל ידי שאיש ישראל מיסב ומסתופף בצילא דקודשא בריך הוא, יוצא מ'דירת קבע' - שזהו ההרגשה שהעולם הוא דבר קיים ומתנהג בדרך הטבע באופן קבוע, ונכנס אל 'דירת עראי' - להכיר שהעולם הזה והכרת השכל האנושי המוגבל לפי הטבע, כולו 'עראי' ופרוזדור אל הטרקלין העליון שלמעלה מהשגה (פרי צדיק, חג הסוכות אות כו).

זוהי עבודתנו בחג הסוכות. לצאת מ'דירת קבע' ששם נתפסים העולמות כמציאות ולהכנס לתוך 'דירת עראי'. בונים מקום מיוחד ששם אין מציאות העולמות תופס מקום ועולים למקום נעלם ששם אין העולמות ניכרים כמציאות נפרדת, מתעלים עד האמונה העליונה, ומתבטלים בתוך זרועותיו של הקב"ה הסוכך עלינו את כנפיו כאימא המסככת על בנה - "כי יצפני בסוכה".

לכן אנו יוצאים בסוכות החוצה, ישנים ברחובה של עיר, אוכלים בגזוזטראות, כדי לבטא את האמונה הגבוהה שלנו שאיננו מפחדים משום דבר, והקב"ה נמצא בכל מקום ומגן עלינו תמיד.

וכתב בספר אמרי פנחס (שער ד אות קפד) וז"ל: לכן אנו מברכין על הלולב ויושבין בסוכה בשווקים וברחובות בלי שום שמירה וכלי מלחמה וזה לשון סוכה מלשון נסיכות, כי אנו מראים שיושבים בצל דמהימנותא בעלמא דחירו.

וכאשר אנו יוצאים מתוך כל הפחדים והדאגות, ומתעלים למקום שמעל הטבע, בצל האמונה, מיד שורה עלינו ה'שמחה' - "ושמחת בחגך וגו' והיית אך שמח" - כתוצאה מהתבטלות כל הדאגות והטרדות, כי אין מה לדאוג, אין מה לחשוש, אנו מתבטלים 'כגמול עלי אמו', ואוספים את הביטול ואת השמחה למשך כל השנה כולה (שפת אמת, סוכות תרל"ט).

על פי "אש המועדים"

כאשר אנו נכנסים לתוך הסוכה - אנו פוסעים בסילודין לתוך "קודש הקדשים"!

דהנה בימי הדין בראש השנה, כאשר התגברו הקטרוגים וכוחות הדין, באותה שעה נתקיים בנו "אליך זעקו ונמלטו" על ידי זעקת השופר הבוקע ממעמקי הלב, מתוך נקודת 'חידה' שבפנימיות כל אחד מ'ישראל, ומחמת נקודה זו מוכן כל אחד מ'ישראל למסור נפשו על קדושת השם כי רואה את עצמו כמציאות אחת ומאוחדת עם הקב"ה ואינו מוכן להפרד ממנו אפילו ע"י יסורים ועינויים, ולכן מזכיר השופר את עקידת יצחק ואת נקודת 'חידה' ששם לא מגיע שום פגם. ועל ידי זעקה זו נמלטים אל תוך "קודש הקדשים" שלמעלה מכל ההגדרות, ושם לא נתפסים החטאים והעוונות, ולכן אנו נזכרים לטובה ולברכה, וכמאמר חז"ל (ר"ה כו): לענין השופר: **כיון דלזכרון**

הוא - כנפנים דמי. היינו שעל ידי השופר אנו עולים ומתעלים כביכול לבית קדשי הקדשים.

אלא שב'ראש השנה' נשאר הכל 'בראש', בשורש העליון, ולשם אנו חוזרים ועולים באימה וביראה ביום הכיפורים, ומחמת כן נמחלים כל העוונות, אבל בסוכות אנו מורידים את הקדושה הזאת כאן למטה.

וכיון שמקום ארון אינו מן המדה, והוא מעל להגדרת המקום, על כן מתבטל ענין ה'מקום' ויוצאים מתוך דירת קבע לדירת עראי, כאשר האור המקיף שאינו יכול לצמצם עצמו בתוך גדר המקום חופף ומאיר עלינו מסביב, ואנו מתבטלים בתוכו.

ועל כן, כשאנו פוסעים בסילודין אל תוך הסוכה, אין אנו נכנסים לתוך ארבע דפנות של עץ בעלמא, אלא מתעלים לתוך הסוכה העליונה, ונכנסים אל מקום עליון שמעל הטבע. כל הסוכה כולה שמוותי הקדושים של הקב"ה, והאדם מוקף באור קדושתו יתברך (י"טב לב, פר' אמו; אור המאיר, דרוש לסוכות).

ובזה יש לכיון כשאנו פוסעים לתוך הסוכה התחתונה, שאין אנו נכנסים לתוך סוכה של קרשים כדי לחסות תחת הצל הגשמי, אלא אנו נכנסים - על ידי קדושת הסוכה הגשמית - עד לתוך הסוכה הפנימית, אל היחוד השלם, וכמו שכתב **ב'אור המאיר'** (דרוש לסוכות) כי **'סוכה התחתונה היא רק כמו פתח ושער להשיג סוכה עליונה מחמתה'**. עכ"ד. ובכך אנו

"כשאנו פוסעים אל תוך הסוכה, אין אנו נכנסים לתוך ארבע דפנות של עץ בעלמא, אלא מתעלים לתוך הסוכה העליונה, ונכנסים אל מקום עליון שמעל הטבע"

כל האזרה - אהיה זורה

הרוח הקרירה של הלילה, לא הצליחה לכבות את האש שיקדה בלבבות פנימה. הן זה עתה הסתיימה תפילת ליל יום טוב ראשון של חג, וכל אחד ממנה ברגש אל סוכתו, לחסות בצל השכינה הקדושה, האימא עילאה, המחבקת את בניה באהבה.

וכמו שאר צדיקי עולם, עמד גם הרה"ק רבי **יצחק מויעלפאלי** זי"ע על פתחה של הסוכה הקדושה, ובדיבורים נרגשים עורר את כל הגלויים אליו, שיכינו את ליבם היטב בטרם יכנסו להסתופף תחת כנפי הסוכה.

בין הדברים אמר בשם זקנו הרה"ק רבי **שלמה זלמן מויעלפאלי** זי"ע, כי מי שאינו שב בתשובה טרם יכנס אל הסוכה, הרי זה כאילו לא ישב כלל בסוכה, אלא על התנור שבתוך הבית.

והיה רבי שלמה זלמן מבאר את דבריו על פי מעשה שהיה בהיכלו של **הרבי הקדוש מלובלין** זי"ע - 'החווה'.

בימיו של החווה, נכפה על יהודי העיר לובלין מנהג משונה. 'ראש הקהל' ששלט בכוח הזרוע על הקהילה, לא היתה דעתו סובלת את הכבוד שכיבדו כולם את הצדיק, ומאד הציק לו העובדה, שבכל הבריות שהתקיימו בעיר מתכבד הרבי בסנדקאות, ולא הוא. התקין אפוא תקנה נחרצת, שהסנדקאות תתחלק לפי סדר החדשים, בחודש אחד יהיה הרבי הסנדק, ואילו בחודש שלאחריו יהיה הוא - ראש הקהל - הסנדק, וחוזר חלילה...

פעם אחת, נולד בן לזונדל, אחד החסידים המקורבים יותר של הרבי, ויום הברית חל בחודש שבו היתה הסנדקאות שייכת לראש הקהל. הצטער זונדל, שכן השתוקק שיהיה הרבי הסנדק ולא ראש הקהל, הלך אפוא וביקש מראש הקהל שיוותר, אך

הוא סירב בעקשנות. בצר לו פנה אל הרבי, אך הרבי השיבו: "אם סירב ראש הקהל לבקשתך, אי אפשר לי להפר את התקנה".

"רבי!", הזדעק זונדל, "והלא זוגתי היולדת לא תרצה לתת את הילד למילה, אם ישמש ראש הקהל כסנדק ולא הרבי?".

"אם כן אפוא", השיבו הרבי, "אבוא להשתתף בברית, ואני אהיה הסנדק..."

והתרגש זונדל ויצא בשמחה מן הקודש.

ויהי ביום השמיני, כאשר התכנסו כל הקהל למעמד הקדוש של הברית, בבית הכנסת הגדול של לובלין, הופיע גם החווה בהדרו, ואף ראש הקהל עמד שם. זונדל היה נבון, הוא קיווה מאד שלא יעלה עשן באפו של ראש הקהל כשיראה שהרבי מתכבד בסנדקאות, ולא הוא.

אלא שלהפתעה שכזאת לא ציפה. משהגיע תור הסנדקאות, כיבד הגבאי את ראש הקהל ולא את הרבי. זונדל לא האמין למשמע אוזניו, "והלא הרבי הבטיח לי שיהיה הוא הסנדק", הררה בלבבו באכזבה קשה. אך הוא נאזר בגבורה ולא אמר דבר. משהסתיים מעמד הברית, ניגש זונדל אל הרבי להתברך מפיו הקדוש, אמר לו הרבי: "דע לך שאני הייתי הסנדק, למרות שעל הכיסא ישב ראש הקהל, כסבור היה שהוא ישב על הכיסא, אבל באמת לאמיתה לא ישב אלא על התנור! הלא תראה את מלבושו העליון כי כולו מלוכלך מאבק התנור..."

נשא זונדל את עיניו והביט על ראש הקהל, והנה מעילו מאובק כולו. הבין זונדל כי למרות שלעיני בשר היה נראה כי ראש הקהל יושב כסנדק, אולם במחשבה היה הרבי הסנדק, כי היה מכוון את כל הכוונות הרצויות, שראש הקהל כלל אינו מבין בהם. ולכן התכוון הרבי כשאמר שהוא יהיה הסנדק ולא ראש הקהל.

הפטיר הרה"ק רבי שלמה זלמן ואמר: "יכול האדם לשבת בסוכה, אך אם לא הכין לבו כראוי מתוך תשובה וכוונה נכונה, הרי שאינו יושב אלא על גבי התנור..."

...

אכן כך לימדונו רבותינו הקדושים צדיקי דור ודור, שטרם יכנס האדם אל הסוכה הקדושה, יתבונן בשגב קדושתה, באור המקיף אותה בשמות הקדושים (סוכ"ה בגימטריא הוי"ה אדנ"י) ובמלאכי השרת משרתי עליון (סוכ"ה בגימטריא מלא"ך), ובטרם יכנס להישען תחת העץ ירחץ לבבו בתשובה שלימה, תשובה מאהבה, שהרי זוהי עבודת הימים האלה, לשוב אל ה' מתוך שמחה, כי הביאני המלך חדריו, נגילה ונשמחה בו.

וכדבר האמור בספר הקדוש "ייתב פנים" (לסוכות) להרה"ק רבי יקותיאל יהודה מסיגעט זי"ע בעל "ייתב לב", בהאי לישנא:

"בסוכות תשובו שבעת ימים כל האזרה בישראל ישבו בסוכות (ויקרא כג, מב). 'תשובו' אותיות 'בושת', כי האדם בשומו אל לבו גודל קדושת הסוכה בבחינת מקיף כמבואר בספרים, ימלא בושה וכלימה על מה שעבר, אולם זאת העצה היעוצה שיקבל עליו להיטיב מעשיו מהיום והלאה, ובה יכנס לסוכה על שם העתיד, ובפרט כי מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה (קידושין מ, א). וידוע כי מעשיהם של צדיקים נקרא אור, והפכו נקרא חושך כדאיתא במדרש בראשית (ב"ר פ"ג ט"ח). וזה שאמר ר' שלום האזרח, שאומר אזיה זרח אור מהיום - ישוב בסוכות, והראיה לזה - כי בסוכות הושבתי את בני ישראל בהוציא אותם מארץ מצרים, על שם שעתידין לקבל את התורה, והבין. א לעכטיג'ן יום טוב!

עפ"י: 'שיח זקנים'

הלכה ומעשה
הרה"ג ר' יודל וויינגארטן שליט"א יו"ר מכון יסוד החסידות

שביאר רבינו **מקסוב** זי"ע במאמרו (שנדפס בעמ' הבא), שמעיינות התענוגים, נפתחים מה'דעת', ששם מקור התענוג. הדעת אינה ידיעה גולמית, כפי שרגילים אנו לכנות כל מיני ידיעות בעלמא בענייני העולם, אלא הידיעה הרוחנית היא **מחשבה שיש בה התקשרות**. כמו שאדם שמצייר במחשבתו תענוג שהוא משתוקק אליו, הרי שמחשבה זאת היא מחשבה שבה הוא מתקשר אל אותה המציאות שמתאוה לה, ועל כך אמר מרן **הבעל שם טוב הקדוש** 'במקום שמחשבתו של אדם שם הוא כולו. כמבואר בדגל מחנה אפרים (בראשית ד"ה ויאמר). ונסיים בלשון קדשו של בעל ההיכל הברכה (דברים כח כט): כאן נאמר ברכה גדולה, "והיית" שיהיה לך הויה חדשה, **אשר תמשש באור עליון הנקרא צהרים אור צח אור מתוק זיו השכינה**, תרגיש ממשות תענוג ואור בתורה ומצות, שבע ממש, "כאשר" יתפעל וימשש העוור" התאוה ההולך אחר תאוה לבו בתאוה עוה"ז, והוא מרגיש ממשות תענוג בתענוגי עוה"ז, כך **תהיה אתה מרגיש ומתפעל ושבע מתענוגי התורה והמצות**, "כאשר ימשש העור באפילה" של חשכות תענוגי עוה"ז. ופעם אחת היה הצדיק הקדוש רבי משה לייב (מסאסוב) אצל שר אחד לפדות שבוי אחד והוא עדיין לא טעם כלום באותו היום, והיה עומד שם בבית התבשיל הנקרא קעק והעבירו לפניו תבשיל אחד שהיה שווי שמנה מאות גולדין פוליש ועלה הריח בנפשו עד שאחזו בולמוס כו', ואמר בזה הלשון: **משה לייב האט זיך דער מאנט נשמת כל חי של שבת, האט ער פיל מער תענוג ממש** ונתישבה דעתו.

ושמעתי **מכ"ק מורי ורבי מקסוב זי"ע**, שטעות היא ביד העולם שחושבים שתקין היסוד הוא ע"י תעניות, כי אלו הם רק בבחינת **'סור מרע'**, לזכך את הנפש מפגמיה, אבל עיקר התיקון כפי שקיבלנו מרבותינו הקדושים תלמידי הבעש"ט זי"ע, הוא לתקן את מידת היסוד באופן של **'עשה טוב'**, כלומר להתענג **בתענוגים קדושה**. וסימן לאדם שמתקן את מידת היסוד כראוי, הוא **כשמתענג בתענוגים קדושה** באותו כח וחוזק שהתענג מתענוגים דקליפה. כמוכן שאין הכוונה לתענוגים של מאכלי שב"ק וכיו"ב, שהם הכוונה להתענוגים שקדושה, אלא **לעצם התענוג** האלוקי שבתורה ומצוות, הנובע מהתקשרות אמיתית להשם יתברך.

כמוכן שעבודה זאת אינה עבודה קלה, אבל גם אינה למעלה מכוונותיו של האדם. כי לאחר **ה'סור מרע'** כפשוטו בשמירת העיניים ובשמירת המחשבה, אין נדרש מהאדם עבודה קשה, אלא מדובר בתענוג **שכבר שוכן וקיים בנפש**. וככל שהאדם שומר את עצמו מראיות אסורות ותענוגים אסורים, כך משתחרר כח התענוגים שבנפש ממאסרו שהיה שבו בתוך נפש הבהמית, ואז לפתע יגלה האדם **שנפתחים לו מעיינות של תענוג קדושה**.

עיקר זמן התגלות יסוד זה, הוא בעבודת התפילה, שבו מקשר האדם את מעיינות הדעת בהתבוננות בידיעת ה', באופן שתיקנו חז"ל בפסוקי דזמרה, ובברכות יוצר אור. או אז יגיע האדם אל התענוג של קרבת אלוקים באמירת 'ברוך אתה השם', בתפילת העמידה.

זוהי הסוד שמתגלה לנו בכוונת ארבעת המינים, כפי

דבר הבעל שם טוב

אז התענג על ה'

בגמרא (סוכה מח:) מובא אגדה הנראית כעין מדרש פליאה אודות 'שני מינים' (שני אפיקורסים), שאחד היה שמו 'ששון' והשני שמו 'שמחה' זי"ל: אמר ליה ששון לשמחה, חד יומא שבקון ושויין פרוונקא (-) יפקיעון מן השמים. רש"י דכתיב "כי בשמחה תצאו", אמר ליה שמחה לששון חד יומא שבקון ומלו בך מיא, דכתיב "ושאבתם מים בששון" עכ"ל.

תוכן הדברים: ישנם שני קליפות, אחת נקראת 'ששון' היונקת שפע מה'ששון' דקדושה שהיא קדושת היסוד כמבואר בגמרא מגילה (טז); והשנייה היונקת מה'שמחה' דקדושה שהיא 'יום טוב' (כמב' שם), דהיינו התענוג דקדושה. ומבואר בדברי הגמרא בסוכה, שהקליפה הנקראת 'שמחה', עתידה לצאת מיד הקליפות, ואז נזכה לשמחה השלימה בעבודת ה' - 'כי בשמחה תצאו'. והקליפה הנקראת 'ששון' תצא גם כן מיד הקליפות, ונוכל להשתמש באותו כח עצמו שנמצא כעת ביד הקליפות, ולמלאות בו מים - שפע וחיות בעבודת ה'.

עוד שם: אמר ליה ההוא מינא דשמיה ששון לרבי אבהו כו' אמר ליה אי הוה כתיב לששון כדקאמרת, השתא דכתיב בששון, משכיה דהווא גברא משיגין ליה גודא ומליגין ביה מיא (-) נוד. עכ"ל. בכך מגלה רבי אבהו טפח נוסף מהעלאת מידת היסוד השבויה ביד הקליפות, **שעתידים בני ישראל להשתמש במידת היסוד** שהיתה שבויה ביד הקליפה **שתעלה לקדושה, וישאבו בה חיות כמו נוד מים**, שעל ידו נוסף חיות ותענוג בעבודת ה'.

שיחה מיוחדת ויסודית

מכ"ק מרן אדמו"ר מקאסוב זי"ע לחג הסוכות

(עריכה מיוחדת לגליון 'נהורא' בפרסום ראשון)

ובכל תנועה ותנועה, ואין די באמירת 'אני מאמין', אלא יש בזה אלפי דרגות בלי סוף, בין צדיקים שחיו עם השגחת ה' בכל תנועה ותנועה לידענה קלושה בעלמא, וכדי להגיע לכך שידעת ה' תיתפס בעומק הנפש, אף על פי שאין לנפש כח לתפוס זאת בשכל האנושי כי אין לו שום תפיסה בו יתברך, לכן נתן לנו הקב"ה את מצוות **ולקחתם לכם ביום הראשון**, שמעיקר הדין יוצאים בלקיחה בעלמא (ענין פסחים ז), אבל אין אנו מסתפקים בכך, אלא מנענעים את הארבע מינים שהם כוחות הנפש ומייחדים אותם אל השם יתברך, כמו שיתאר. זאת יש להבין, שמחשבותיו של האדם טובות תמיד סביב כל המידות, ועבודתו של האדם היא **לקשר את כל מידותיו ולהביא אותם להשם יתברך**, זה ענין ההדסים שהם כנגד העינים, והערתות שהם כנגד הפה, והאתרוג שהוא כנגד הלב והלולב שהוא כנגד המוח (ענין ויקרא רבה ל ד), כי עבודת נענוע הארבע מינים היא לקשר את כל כוחות האדם להשם יתברך, **על ידי שיקשר את התענוג שלו להשם ית'.**

דבר זה נרמז גם בצורתם של עלי הלולב שהם מיוחדים בכך, שדרכם לגדול ביותר באופן שהם מקושרים ועולים יחד עם השדרה, להורות על המידה של ההתקשרות של הגבראים לשרשם, תנועתו של הגברא הנוטה ונמשך אל בוראו (**אלעס ציטט צום שורש**), בשונה מענפי כל האילנות שדרכם להתפצל לכאן ולכאן, וזה מורה על עבודתו של האדם להתקשר לשרש כמו הלולב שמורה על ההתקשרות אל השרש.

זהו ענין של חג הסוכות המכונה בתורה **'חג האסיף'**, ידוע שישנם פגמים שאי אפשר לשוב בתשובה עליהם [בארתו אופן ששבים בתשובה על שאר עוונות בחורש וקבלה על העתיד], והם מפרעים מאוד את מצוות הנפש של האדם, כי על ידי פגמים אלו מאבד האדם את ניצוצות הקדושה שהם אורות גדולים מאוד, ובחג **האסיף** יש לנו כח **לאסוף** את ניצוצות הקדושה שנתפזרו, על דרך הלולב שמורה על כך שכל עליו המורה על כוחות הנפש הם לכיוון מעלה, ויהיו בשלימות, ולכן אם נחלקה התיומת הלולב פסול.

כוונה זאת היא תשוקתו של האדם להתקשר להש"ת, כמו שדרך התינוק להתשוקת לאביו ולאמו, וכדי שנוכל לבוא לכך נתן לנו השם יתברך כוח התקשרות זאת על ידי עבודת נענוע ארבעת המינים, שענינם הפנימי הוא התקשרות אל השרש.

בזאת יובן ענינם של **ההקפות סביב הבימה**, שמבאר בדברי האריז"ל שהיא כעין עבודת המזבח, כי תוכנה הפנימי של עבודת הקרבות, לייחד את המחשבה וכל כוחות הנפש אל השרש, כמו שלבעל חי ישנה מעלה זאת, שכל מה שהוא עושה הוא מרוכז כולו במחשבה ענין כגון להביא לחמו וכיו"ב, ואין לו שום מחשבות אחרות, והוא עבודת הלולב, לאחד את כל המחשבות לנקודה אחת להיות על דרך קרבן ממש.

וכמובא בגמרא (סוכה מה), אמר רבי אבהו, מאי קריא שנאמר אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח, אמר רבי אבהו אמר רבי אלעזר כל הנוטל לולב באגודו הורס בעבותו, מעלה עליו הכתוב כאילו בנה מזבח וזקריב עליו קרבן, שנאמר אסרו חג בעבותים עד קרנות המזבח.

זהו עבודת הושענא רבה שאז נעשים ישראל בבחינת כהנים שמקריבים על המזבח, כי הנפת הערבה על המזבח היא בבחינת קרבן, מכיון שעל ידי שישאל קישר את כל כוחותיהם בימי חג הסוכות אל הש"ת, וקישרו את כל שבעת המידותיהם ויזכנו כל אבר ואבר והקיפו את עצמם באור השם יתברך, של להם כח כמו כהן הנוכח לפני ולפנים, שזו סוד עבודת הקפת הבימה עם ארבעת המינים, שממדים את הס"ת על הבימה, שזה מורה על התקשרות של בני ישראל אל התורה בכל כוחות הנפש, ומקריבים את הבימה עם הלולב והערבה לקשר את המוח שלנו לנקודה אחת, שהיא בבחינת התקשרות של תענוג כלולב הגדל על כל מים, דהיינו שהוא כח ההתקשרות אל המים שהם תענוג, אריין ברענען די תענוג, הבאן א קשר צום אויבערשטן מתוך תענוג, להיות מקושר באמת אליו יתברך שמו.

זהו ביאור לשון הכתוב (ויקרא כג מ) ולקחתם לכם ביום הראשון פרי עץ הדר כפות תמרים וענף עץ עבות ועברי נחל, ושמחתם לפני ה' אלקיכם שבעת ימים. שפשטות הדברים היא שעצם לקיחת הארבע מינים מביאה שמחה, דהיינו התענוג והשמחה בעבודת ה', ולשמחה זאת נתן לנו הקב"ה את מצוות נענוע ארבעת המינים, שיש לה כח עצום לקשר את כל כוחות הנפש להשם יתברך.

שמחה, אשר בו משפיעים תענוג לנפשות ישראל, ועל ידי הנענועים של הארבעה מינים ממשיכים את השפע שבמוח אל כל כוחות הנפש.

ואם אמור יאמר האדם לשם מה צריך אני את המצווה, כיון שאני יודע את עיקר העבודה - שהוא להמשיך תענוג תשובה לכן, שמבאר בקדמונים, שכמו שאין האדם יכול להמשיך את ענין התפילין בלי תפילין הכתובים כדלכותיהם על עור בהמה ובתכיבה כשהו כו', כי אין האדם יכול להמשיך כח אלוהי שלמעלה מהשגתו בלי הכוח האלוהי שנטע הקב"ה בפתול במעשי המצוות, על ידי הציצוי שנצטוונו לעשות כך וכך, כי ככל שנתבונן ונעמיק בדעתנו אין זה אלא כטיפה מן הים, ורק בכח האלוהי של תורה ומצוות אפשר לעשות כך.

ויכין דאיתני להכי, יש להמליץ עצה טובה לכל אחד לעשות סוג של 'התאמנות' ו'התעמלות' רוחנית, להחזיק עצמו במחשבה אחת זמן מרובה, זהו תרופה למחלה הידועה שהיא הפרעת קשב וריכוז, שהיא מחלה שכולם סובלים ממנה יחידים וגוים, זה נובע מריבוי החדשות והידענות שאנו מוקפים בהם, ובני אדם מכניסים את כל מחשבתם בשטותים והבלים אלו, אז כשרוצה להשקיע מחשבתו וליבו באיזה ענין, אינו יכול להכניס את עצמו מתוך כל קצוות תבל שבהם שקע את עצמו, ונדמה לו כאילו האותיות שבספר קטנות הם 'די קליינע אותיות'.

ובאמת האותיות לא קטנות הם אלא גדולות, כי כל העולם כולו נברא באות ה' אחת והעולם הבא באות י', הרי מאכן שהאותיות גדולות יותר מכל העולם ולא כמו שהם נראים בסידור, אלא שכן נראה לעיננו, ואין אנו משיגים את גודל מעלתם, כיון שאין אנו במדרגה זאת.

זה הטעם למה שהזהירו הצדיקים תלמידי הבעש"ט שלא לדבר לפני התפילה שום דבר בטל (ענין צעטלי קטן), שלא להסיח את דעתנו מאותיות התפילה, שכל עת דרכו של אדם לחזר אחר חדשות ובכל עת שנשמעת השאלה 'וואס איז

אדם שנכנס לביהמ"ד, ומשקיע את כוחותיו לנתק את עצמו מכל העולם, מכל הגבראים, להסתכל בזה שאין מציאות בעולם כלל חוץ מהשם יתברך. לכל הפחות למשך חמש או עשר דקות, שבזמן הזה יחשוב רק על מציאות השם יתברך, יבוא על ידי זה לקדושה נפלאה, שמקדשת את כל כוחות הנפש

נייעס', אבל בסופו של דבר מי שרוצה לדבק את עצמו להשם יתברך מוכרח לקבל על עצמו לא להסתכל לפני התפילה בשום חדשות, ולא לדבר בשום חדשות, כדי לא להסיח את החיות שלו מהדעת דקדושה.

ועבודה זאת שהיא **עבודת הריכוז** היא עבודה נפלאה, שנותנת לאדם חיות נפלאה, אדם שנכנס לבית הכנסת, וישקיע את כוחותיו לנתק את עצמו מכל העולם, מכל הגבראים, להסתכל בזה שאין מציאות בעולם כלל חוץ מהשם יתברך. לכל הפחות למשך חמש או עשר דקות, שבזמן הזה יחשוב רק על מציאות השם יתברך, יבוא על ידי זה לקדושה נפלאה, שמקדשת את כל כוחות הנפש; **כאשר אדם לוקח את כל כח המוח שלו שהוא התענוג, ומחבר אותו אל השם יתברך**, ר"ל זה כמקומו הטהור, כיון שמעיינות המוח שלו מתדבקים בהשם יתברך ומתאחדים עמו ממש. די מוח פארט אין די אייבישטער אליין.

אמנם אין זו עבודה קלה, אבל זהו הכוונה בפסוק 'שמע ישראל', שהיא מעיקרי עבודתו של איש ישראל, לדבק את עצמו לדקב"ה, ולשכוח מכל מטרות העולם המפרעות אותו מדביקותו, ורוצה להיות רק במחשבה אחת של דביקות השם יתברך, ובכך להמליך את השם יתברך על ידי שמסירים את הדיעת מכל הגבראים.

זהו החילוק בין ישראל לגוי, שהגוי הגם שיועד שיש בורא לעולם אין מרגיש חיבור לידעיה זאת, ודי לו במה שיועד, אבל לישראל יש מצוה של אוניו כו'. **אלקין**, אלקותו יתברך מאיר בתוך ליבנו, שזו מ"ט אמונה, שהיא סוגיא עמוקה, להתעסק עם ידיעה ה', ולתת בהשגחת השם באופן פרטי

הקדמה למאמר: אחד מהיסודות שהיו שגורים ביותר בתורתו של כ"ק אדמו"ר זי"ע, הוא ענינה של מידת היסוד, שהיא ההתקשרות בעומק להקדוש ברוך הוא, עד כדי מיצוי נקודת החיים וגילוייה. במאמר יסודי זה מרחיב רבינו בענין זה, על פי המבואר בזוה"ק ובתורת הארי"ז (דרושי חג הסוכות דרוש ה') שעבודת נענוע ארבעת המינים הוא להמשיך את הארות ה'דעת' מהמקום העמוק ביותר, דהיינו בתוך השרוש העליון שממנו נמשך הדעת לנפשות ישראל, ועל ידי הנענוע יורדת הארתם ומתפשטת בכל שבעת כוחות הנפש, הנרמזים בארבעת המינים.

במאמר יסודי זה, ניתן לקבל את אחד מהיסודות המרכזיים בתורתו ועבודתו של כ"ק אדמו"ר זי"ע, אשר היוותה בסיס מרכזי שחזר ונשנה במאות ממאמריו שעליהם חזר ושנה במשך השנים בתמצית ובפשט, והיא שעיקר עבודת האדם הוא להפך את יסוד נפשו, להיות מקושר בתענוג אלוהי, אשר רבינו היה חוזר ושונה **שהוא התיקון העיקרי למידת היסוד ולכל עבודת האדם**.

ענין זה חזר ונשנה גם בספרו **'שבת מלכא קדישא'**, שבו ביאר בהרחבה שח"י הברכות של שמונה עשרה, הם כנגד ח"י חוליות שבשרדרה, וביאר שם שענין הברכות הוא **להכיר את הדעת שבמוח עם כל האיברים עד היסוד**, באופן שהאדם יתחבר בשלימות לאור הדעת, לא באופן של ידיעה חיצונית המאירה בו, אלא על ידי הגדלת המוחיק' גדולת מקורו הדעת, באופן **שהשפע יורד מאור הדעת ללא מעצור**, וכל כוחות הנפש מתאחדים עם הדעת, וענין זה נמשך בגוף האדם אל הח"י חוליות שבשרדרה, שהם הממשיכים את החיות מהמוח לכל הגוף.

מבואר בזוה"ק (תיקוני זר לז) שהלולב נמשל כנגד חוט השררה כממשיך חיות פנימית, מהמוח, שורש החיות, עד היסוד שענינו הגדלות החיות בפועל, ביאור הענין הוא, כי שורש החיות המתפשט בכל איברי האדם הוא מהמוח, שבו משכן הגשמה, ומשם אדם מושך האדם את חיותו.

[ועל דרך המבואר בספר בעל שם טוב עה"ת ריש פ' נח: בשם **מורי [הבעל שם טוב]**: העוסק בתורה ובעבודת השם יתברך לשם שמים לעשות נחת רוח להשם יתברך בלי שום תשלום שכר, אז **זוכה לטעום מתיקות ועריבות ותענוג בתורה ובעבודת השם יתברך, ועל ידי זה הוא מוליד ברוחני**].

להבנת הדברים, ידוע שכל אדם חי עם תענוג (**א מענטש לעבט פון תענוג**), והוא המניע את כל עבודתו. נתאר לעצמינו אדם שיקבל על עצמו שיתפיל וילמוד בלי שום תענוג בלתי לה' לבדו, ובאמת אין לו סבלנות לזה כלל [ער האט נישט קיין גערווען צו לערנען], אבל עושה כך רק לשם שמים. האם ידעה קיום לעבודתו ברוך הדבר שעבודה כזאת אין לה קיום, ולא תזדקק יותר מיום יומיים.

ועוד והוא העיקר, **אין תפילה ותורה כזאת, הנעשים בלי חיות ותענוג, שום עומק ואיכות אמיתית, כי מוחו של האדם נמשך אחר דבר שיש לו תענוג**, והיכן הוא מקור התענוג, בימים שבמוח, והלחלוחית שבמוח שהוא מקור התענוג שבנפשו.

זאת יש לדעת, שמקור התענוג, בין התענוג שבקודש ובין התענוג שבחול, תענוג אחד הוא, היינו שבין אדם הנהנה מתורה ותפילה ובין אדם הנהנה מתענוגים של הבל, כולם מקורם אחד הוא, ומבואר בספד"ק, שבראש השנה נגזר על האדם **כמה תענוג יהיה לו**, ובידו הדבר אם להתענוג מתורה ותפילה או מתענוגים של הבל, וכשמשתענן מתענוגים של הבל הרי זה גורע מזכות התענוג שיש לו להתענן בתענוג דקדושה.

הבה נתבונן: אם נאמר לאדם שאם ישקיע את כל אונותיו ועמלו בענין מסוים, אז יראה סכום גדול של מליונים רבים, בוודאי יעשה כך בחשך גדול, וכל הזמן שעומל בזה יהיה בעיניו כאילו עבר ברגע אחד כחוט השערה, גם אם יהיה בזה עמל רב מאוד. כך גם התענוג ותפילה, **אם האדם היה ידוע שאם ישקיע את כל תענוגו בתורה ותפילה יגיע להשגות ותענוגים בלתי גבול**, בוודאי היה עושה כך, אלא שהאדם חושב שיכול לפסוח על שני הסעיפים: הוא ממשיך להתענוג מדברים גשמיים, ומקבל מהם חיות, ואינו משקיע כל תענוגו בתורה ותפילה, **עליו לדעת שכל מחשבה וראיה ומאכל שהתענוג בהם, הרי זה על חשבון התענוג של תורה ותפילה, וכבר אין התענוג בשלימות**.

כדי לתקן ענין זה, ולחדש את כח התענוג שבנפשו, על האדם להמשיך שפע מתוך מימי הדעת שהם שורש התענוג, **אשר כנענוע הלולב אנו ממשיכים משרוש התענוג את חיות התענוג לכל כוחות הנפש**, ועל ידי זה שב ומתחדש התענוג של האדם בתורה ובתפילה, ממקור אמיתי, באופן שהתענוג שלו בעבודת ה', יהיה תענוג של קיימא.

אמנם האדם מרגיש שזמן זה מיוחד הוא, אבל מהיכן יקח את הכוחות לעשות כך? על כך נתן לנו הקב"ה את הארבעת המינים הגדלים על הקדש, ומגלה לנו בזה שזמן זה הוא זמן

לשמיעת השיעור המלא מפי כ"ק אדמו"ר מקאסוב זצ"ל, הכנסו למערכת 'חסידיות פלאם' בשלוחה 6, (מועדים), 1 (סוכות), 1
כמו כן ניתן לשמוע עוד מבין אידעוים מכ"ק אדמו"ר זצ"ל ומיבדל"ח מדולי המשיפיעים שליט"א
03304444 ארה"ק | 0443300412858 איירופה | 5183299222 ארה"ב

להיות מוכן לחיות במצב עראי

עוד הדי תפילת "נעילה" מהדהדים באוזנינו, ועוד טרם שככה בלב רוממותו של היום הקדוש, וכבר נשמעות בחצרות דפיקות הפטישים. בכל פינה צומחות סוכות, נמרשים סדינים, נערמים ענפי סכך, ועל כולן מרחפת כותרתו של ההגבא הבא עלינו לטובה: "זמן שמחתנו".

אך רגע לפני שנכנסים אל הסוכה, ראוי לעצור ולשאול שאלה פשוטה לכאורה: מהי בעצם השמחה ב'סוכה' לע א קליינע?

בעיני בני אדם, 'מנוחה ושמחה' היא בליל שבת קודש החורפי הקר בחוץ, והחמים בפנים, כשהכול מאיר פנים. כשהשולחן ערוך, הבית מרווח, והחיים זורמים על מי מנוחות בדיוק כפי שחלמנו. ואם נעמיק מעט, נמצא ששורש השמחה הזו הוא הרגשת הביטחון ביציבות איתנה. אותה תחושה שקטה ומרגיעה שיש לנו על מה לסמוך, שהקרקע יציבה תחת רגלנו, שהכול בידנו ובשליטתנו.

ראה נא יהודי העורך שמחת נישואין לבנו. חודשים ארוכים הוא טורח ומתכוון, ובלבו חפץ אחד: שהכול יהיה על צד היותו טוב. אולם מפואר, נברשות מנצנצות, שולחנות ערוכים במפות צחורות, מאכלים ערבים לחך, שלא יחסר לאורחים מאומה. וכל כך למה? כי כך נראית שמחה. שמחה לובשת הדר, שמחה שוכנת בנחות ובשפע.

איזו שמחה קיימת בסוכה הקטנה

ומי אינו מכיר את התמונה?

ר' יצחק יושב בראש השולחן בסוכתו הקטנה, וילדיו סביבו, כתף אל מרפק, צפופים ודחוקים. השולחן מפלסטיק הלא-יציב, קטן מלהכיל את כולם, והקטן שבהם נדחק על ברכי אחיו. כל תנועה של יד מסכנת כוס מלאה. בין מנה למנה, שוב ושוב, יש לפרוח ולטלטל את הכלים והאוכל מן המטבח אל הסוכה, הלוך וחזור, לפעמים גם לעלות ולרדת כמה קומות במדרגות. כשמישהו רוצה לצאת, עליו לנהל מערכת אסטרטגית שלמה: להזיז את פלוני ממקומו, למלא את המקום ביושב לימינו, זה יכופ מעט ראשו וזה ירים ידו - ואז מצליח הוא לפלס לו דרך החוצה... ובחזרתו שוב עליו לאזור כוחות ולשרד מערכות עד שימצא עצמו יושב במקומו בשלום... ובבית, במרחק כמה צעדים בלבד, עומדים החזרים המרווחים והמאירים, ריקים ושוממים.

הבחור אהרן-משה השובב על מיטתו בסוכה. המיטות צמודות זו לזו עד שאין מקום להניח רגל ביניהן, וכל תנועה של אחיו מעירה אותו משנתו. הוא מתהפך על משכבו הצה ולקראת השחר היונים מדרשים על הסכך, השמש מקדיחה קרניה, השניעה מקוטעת, הגוף כואב, ואין לו רגע אחד של מנוחה אמיתית.

והלב תוהה ומשתומם: הלאו תיקרא שמחה? וכי זהו "זמן שמחתנו"? הייתכן שדווקא בהג שמחתנו, בשמחתנו של מלך, נצטוונו לצאת מכל נוחות ולשבת בדוחק ובצער? כלום כך מכבדים אורחים?

ובלב מנקרת השאלה: הזאת הדרך לקיים "ושמחת בחגך... והיית אך שמח". ומי הוא בעל השמחה הקב"ה בכבודו ובעצמו, ואנו, בניו האהובים, מזמנים אל שולחנו. אם בשר ודם, בשמחתו הקטנה, מהפך עולמות שיהיה לאורחיו נוח ונעים, כמה וכמה היה מן הראוי שבשמחת המלך ייתנו לנו התנאים המשובחים שבמשבחים.

והנה, למרבה הפלא, דווקא עתה נשמע הציווי: "בסכת תשבו שבעת ימים". צאו מבתיכם. הניחו את הסלון המרווח והממוגז (או החמים - בארצות הקרות), את הקירות האיתנים, את המיטות הרכות, ו'צא מדירת קבע ושב בדירת עראי'. כמה לוחות, מעט ענפים, וזהו ביתכם לשבעת הימים.

אלא שדווקא פה טמון אוצר השמחה.

נכון הדבר, שמחה היא ביטחון.

אך כל ימות השנה אנו מחפשים את הביטחון במקום הלא נכון. אנו בונים חומות: חשבון בבנק עם +, בית מרווח, הרגלים קבועים, שכבות על גבי שכבות של נוחות ומחסה. ואלו כולם אינם אלא חיפויים. הם מעניקים 'תחושה' של ביטחון, אך לא את הביטחון עצמו. ביטחון של בריחה ליציבות עראית, מזויף מיסודו, שבהינף רוח אחת עלול להתמוטט כמגדל קלפים.

הסוכה באה ומכניסה לצל תחת כנפי השכינה: הסר את החיפויים. צא החוצה, תחת כיפת השמיים, בלי הקירות שהורגל לסמוך עליהם. הרגש מעט אי נוחות, הרגש שאין לך על מה להישען.

ודווקא אז! ברגע שבו נופלות החומות הישנות, מתגלה הביטחון האמיתי: אנו נופלים אל זרועותיו האוהבות והנאמנות של אבינו שבשמים. והא מרים אותנו להסתופף בצילא דמהימנותא, צל האמונה, כפי שקורא הזוהר הקדוש לסוכה. הצל שמגן עלינו איננו הרפנות ואיננו הסכך, אלא האמונה באבינו שבשמים.

ומן הביטחון הזה, הטהור והפשוט, נובעת השמחה האמיתית.

בשונה מהמבוגר המרגיש בטוח דווקא בעמידה איתנה על הריצפה, התינוק שואב בטוחות בהיותו תלוי באוויר - בזרועות אימו. הגמול על אימו שמהרגע שאימו מרימה אותו על זרועותיה הוא נרגע ושמח בשלימות איתנה.

והתינוק עתה זה אנחנו.

דור הנוחות והפינוק לשמחת הבוטח

חג הסוכות היא דווקא בזמן האסיף, כלשון הכתוב "והג האסיף בצאת השנה". והנה בשעה זאת שהאסמים מלאים והבתים גדושים בכל טוב, - ובזמננו הקב"ה רווח לנו שאין אפילו צורך להחזיק אסם אישי. מיהו שם כבר זרע קצר ואסף עבירנו? עלול האדם לומר בלבבו "כחי ועצם ידי עשה לי את החיל הזה" ואח"כ עלול להגיע די מהר ל"שכחות ורם לבבך". הוא כבר מסודה לפיכך - דווקא אז, בשיא השפע, יוצא היהודי מביתו אל הסוכה, כלומר: לא על אסמיו אני סומך, ולא על אוצרותי אני נשען. "השלך על ה' יהבך והוא יכלכלך".

אמנם, רובנו כיום אינם עובדי אדמה. איננו אוספים תבואה מן השדה, ואין אנו חרדים מה נאכל למחר. אולם יש לנו "אסם" אחר, עמוק וחמקמק יותר: הנוחות. אנו חיים בדור של פינוק, דור שהורגל שכל צורך נענה במהירות, שכל אי נוחות מסולקת בלחיצת כפתור (זה גם נהיה כבר קשה - ללחוץ? מספיק נגיעה במסך). ובלי משים, הפכה הנוחות למבצר שלנו, למקום שבו אנו מבקשים מבטחים, וחשים מבטחים.

וכאן בדיוק מקומה של הסוכה בדורנו. דווקא בתחום הזה, לוותה לשבת בצפיפות ולא להתלונן, לישון בדוחק ולהודות. לגלות, להפתעתנו, שבזרועות האמא - השכינה הק', לא חסר לנו מאומה. ולבטוח באמת ובתמים בה', שהוא הסוכך עלינו ופורס עלינו סוכת שלומו וטובו.

כי כשהחומות המזויפות מתמוטטות, כשמפלט הנוחות אינה מצויה לנו - אז מתעוררת הנשמה להרגיש כי אין לה על מי להישען אלא על אביה שבשמים. אז יכולים להרגיש באמת כיצד אנו עטופים בענני הכבוד ואימא עילאה שוככת עלינו באברותיה המחבקות.

וזהי השמחה האמיתית. הטהורה.

"זמן שמחתנו".

למעשה:

נתכונן עתה לרגע המכונן שמסתמא יגיע: הנודניק התורן ידחוף, השולחן יתנדנד, הקולה תישפך. השכנים מרעישים. ב-6 בבוקר התחיל גשם לטפטף. ה'אווויי!! כבר התחיל להיפלט - נמחיש לעצמנו שהאימא עילאה השכינה הק' מרימה אותנו מהעולם הכאילו-יציב, ומחבקנו בזרועותיה - ואנו מחזיקים חזק חזק בזרועות האהבה. הושענא נא, חבוקה ודבוקה בך!

ממלכת אש החסידות העולמית

היאנה למאות שנים המעירים את הכסות
מדינת אש של חסידות
ואשר עמם תנועו למי מושיע ומשיח
עם חסיד פנימי ומשפיע אמיתי:

033-04-4444

יוצא לאור ע"י
ממלכת אש החסידות העולמית (ע"ר)
לקבלת גיליון לארצות ולהשיות - טלפון: 02-5026558 פקס: 02-5702061
a025026558@gmail.com